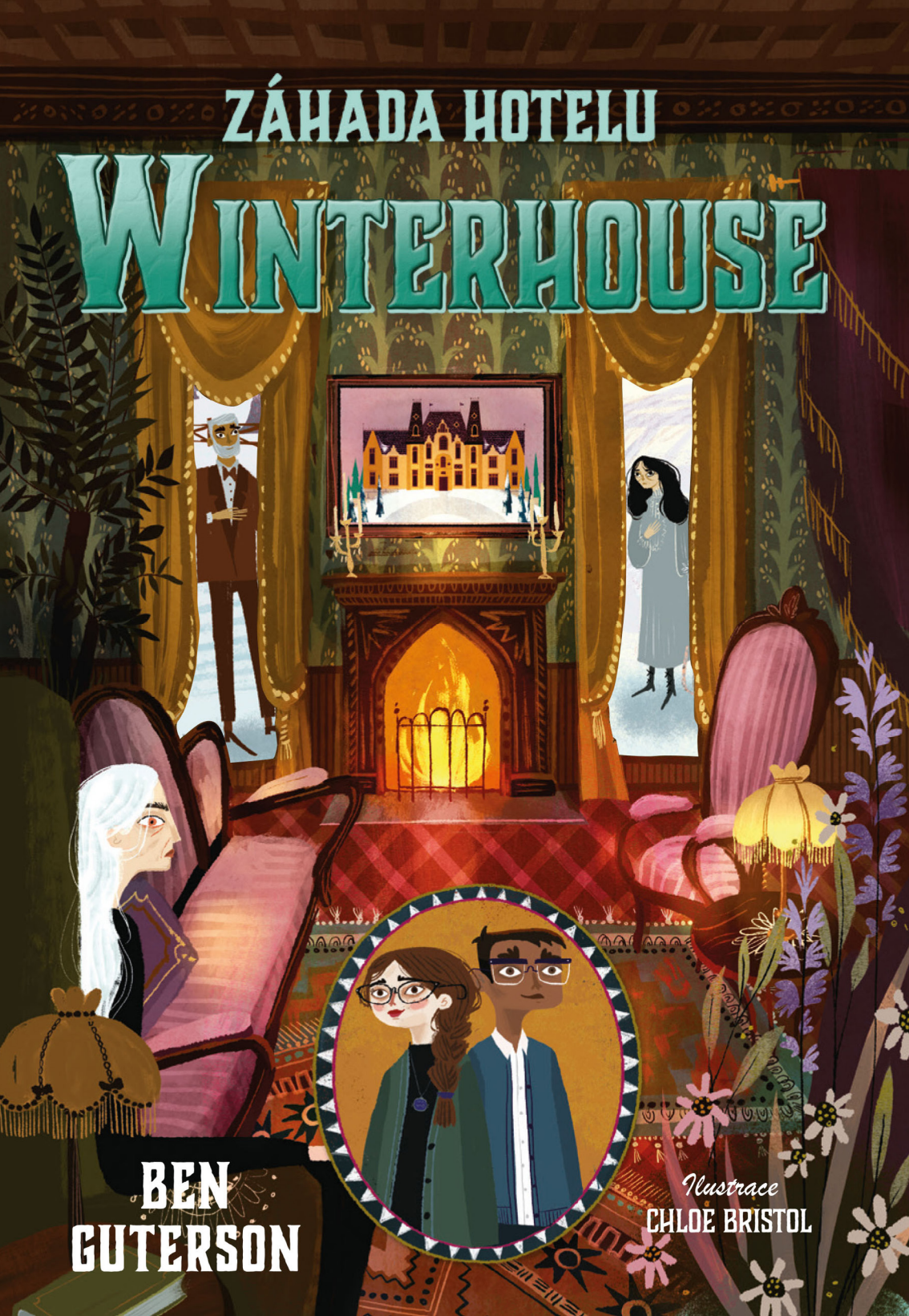

ZÁHADA HOTELU

WINTERHOUSE

**BEN
GUTERSON**

Ilustrace
CHLOE BRISTOL

Záhada hotelu Winterhouse

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ben Guterson

Záhada hotelu Winterhouse – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁHADA HOTELU WINTERHOUSE

 PRESS

Text Copyright © 2020 by Ben Guterson
Illustrations Copyright © 2020 by Chloe Bristol
Published by arrangement with Henry Holt and Company. Henry Holt® is
a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.
Translation © Eva Kadlecová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3343-9
ISBN e-knihy 978-80-264-3418-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-3419-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-3417-7 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Věnováno
Jan, Johnovi, Daveovi a Mary

„V prvním románu Bruna Gestena, *Klam se střepy*, se u jedné postavy uvádějí smyšlené citáty z fiktivních knih. Jest to úsilí stejně velkolepé jako marné.“

Z Marbelly navěky Pierra Menarda

ZÁHADA HOTELU WINTERHOUSE

Přeložila Eva Kadlecová

ČÁST PRVNÍ

NEČAS PROHÁNÍ SE MLHOU VŠEDNÍCH DNÍ

DOSTI ZNEPOKOJIVÝ OBJEV V KRAJINĚ ZIMY

Jednu mrazivou sobotu v půli března se Alžběta Somersová projížděla na lyžích, když si na stezce před sebou povšimla karmínového hadříku přivázaného k větvi olše. Právě se chystala vrátit do Winterhousu – nejen proto, že ji její dědeček Norbridge požádal, aby nebyla venku déle než dvě hodiny, ale i proto, že se odpolední nebe zatahovalo mračny a ona ještě ani nesáhla na víkendové domácí úkoly. Nyní však v běhu na lyžích trochu zpomalila, protože ji plně zaujal neobvyklý nále. K větvi stromu byl uvázaný červený šátek – jediný záchvěv barvy v jinak naprosté bělosti, kterou se vinula běžkařská trasa.

Alžběta zastavila a šátek si prohlédla. Měl roztřepené okraje a vypadal, že na stromě visí už nějakou dobu. Zatahala za něj rukou v rukavici: Uzel držel pevně. Dech jí vycházel z úst v bachratých obláčcích a na čele ji studil pot. Uvědomila si, že na lyžích nedojela ještě

nikdy po stezce takhle daleko. Rozhlédla se po sněhem pokrytém údolí, kde zastavila. V dohledu nebyla žádná stavení, jen hloučky zasněžených jedlí a olší a až docela na východě vysoké hory pod šednoucí oblohou. Všude panovalo ticho.

Kdo by sem, doprostřed pustiny, vázal šátek? podivila se Alžběta.

Ještě jednou se rozhlédla a začala zkoumat zemi před sebou. V čerstvém prašanu objevila dvojici stop vedoucích od stromu k mírnému zasněženému svahu nad zamrzlým obloukem říčky asi sto metrů severním směrem.

Zaplavil ji *ten pocit*, nyní již dobře známé tajemné tušení – mravenčení v břiše a hučení v hlavě –, že se v jejím okolí nachází něco víc, než co dokáže postřehnout

zrak: Překvapení, které čeká na odhalení, událost, co se chystá nastat, možná dokonce nějaký člověk v její blízkosti.

„Haló?“ zavolala s pohledem upřeným k nízkému kopci. „Je tu někdo?“

Žádná odpověď však nepřišla; jen ve výšinách stromů na chvíli zavzdychal vítr, než se znovu rozhostilo ticho.

„Nebudu se bát,“ zašeptala si Alžběta pro sebe.

Natáhla si čapku přes uši, ještě jednou se rozhlédla po stezce na obě strany a potom si rozepnula na lyžích vázání, zkusila si stabilitu v běžkařských botách a rozešla se po slabě viditelných stopách.

Těsně za zamrzlou říčkou pokračovaly šlépěje vzhůru na širokou vyvýšenou hranu pokrytou sněhem a stejně vysokou jako okolní olše. Alžběta vyšplhala ještě o kousek výš a pak se překvapeně zastavila na okraji obrovského kruhu, kde nerostly stromy – kruhu tak rozlehlého, že i kdyby se velké ledové kluziště Winterhousu znásobilo desetkrát, pořád by se do něj pohodlně vešlo. Celý kruh pokrývaly velké zasněžené balvany. Alžběta stála a hleděla na plošinou rozsáhlou jako pěkné jezero a posetou obrovskými kameny, to celé obklopené vysokou římsou, na níž se právě teď nacházela.

Co je tohle za místo? užasla.

Šlépěje vedly dolů na malou mýtinku mezi balvany a Alžběta po nich vykročila. Došla dolů, kde si povšimla nakloněné kovové tyče zakončené nahoře otlučenou

běžovou cedulí, v níž se na pozadí zasněžených kamenů dal taktak poznat předmět vytvořený lidskou rukou. Alžběta si rukavicí očistila brýle od sněhu a zamžourala na cedulku. Oranžovými písmeny, která byla tak vybledlá, že se dala sotva přečíst, tam stálo toto:

NEBEZPEČÍ! RIPPLINGTONOVA DŮLNÍ SPOLEČNOST PROHLAŠUJE TENTO DŮL, STŘÍBRNÝ KORIDOR, ZA ZRUŠENÝ! BYL NEPRODYŠNĚ UZAVŘEN A NENÍ NADÁLE PŘÍSTUPNÝ! Z BEZPEČNOSTNÍCH DŮVODŮ JSME ZASYPALI VCHOD, AVŠAK NEPŘEBÍRÁME ODPOVĚDNOST ZA JEDNOTLIVCE, KTEŘÍ PŘESTO VNIKNOU DOVNITŘ! OTOČTE SE A NEVSTUPUJTE! JÍT DÁL PRO VÁS NENÍ BEZPEČNÉ!

Alžběta v sobě pocítila mravenčivé vzrušení. Věděla, že stovky tunelů a chodeb Ripplingtonova stříbrného koridoru – již více než sto let opuštěného – se z tohoto místa rozprostíraly pod zemí do všech světových stran a vytvářely neproniknutelný labyrint i pod samotným Winterhousem. Právě v jednom z těchto tunelů Alžběta před téměř třemi měsíci přemohla Gracellu Wintersovou, Norbridgeovu sestru a černokněžnici, která se nad ní pokusila získat absolutní moc. A věděla také, že Gracella byla sice poražena, ale její tělo dosud leží kdesi v hloubi temných podzemních koridorů. Hnutím jakési zhoubné magie se její fyzická podoba proměnila v předmět tvrdý jako kámen, jímž se nedalo pohnout, a tak Norbridge pro jistotu nechal místo jejího posledního odpočinku zapečetit a ve Winterhousu zazdít všechny dveře, kterými se do podzemních chodeb dalo dostat. Alžběta si nyní uvědomila, že jediným dalším způsobem, jak se dostat dovnitř nebo ven, musel

být právě otvor, nad nímž nyní stála, i když byl zatara-
sený tunami horniny. Otřásla se a přečetla si otlučenou
cedulku ještě jednou.

Už se chystala obrátit zpátky k domovu, když měla
náhle pocit, že kdesi pod sebou zaznamenala slaboun-
ké, úplně nepatrné zadunění. Podobalo se to spíš tušení
vzdáleného hromu a jedna její část si ani nebyla jistá,
jestli doopravdy něco cítila. Zůstala stát a čekala, jestli
to ucítí znovu, ale pak už všude panovalo jen ticho a klid.

Vtom zavál vítr, a když se Alžběta začala otáčet, měla
dojem, že se na sněhu přímo uprostřed kamenné plá-
ně zamihotal úplně slabounký nádech karmínu. Rychle
zatřepala hlavou a bezděky si položila ruku na bun-
du v místech, kde jí na krku visel indigový přívěsek
ve stříbrném rámečku s vyrytým slovem „Víra“.

„Nebudu se bát,“ zopakovala si.

Vítr zavál znovu, tentokrát silněji. Znovu se podívala
na cedulku před sebou. Větrík se rozeběhl po rozlehlé
prohlubni uzavřeného dolu a Alžběta se kvapně oto-
čila a vyškrábala po svahu na vrcholek římsy. Když se
na planinu beze stromů ohlédla naposledy, zdálo se jí,
jako by na ni její střed znovu zablikal matným narud-
lým svitem. Bylo to však tak nepravděpodobné a její
strach se v tu chvíli už natolik přibližoval panice, že se
donutila soustředit pouze na to, aby při úprku sněhem
zpátky k odepnutým lyžím neklopýtla a neupadla. Když
zastavila u lyží, ucítila, jak to pod zemí opět lehce za-
dunělo. Znehybněla a nastražila uši. Nebe bylo čím dál
tmavší.

Hřmění, pomyslela si, když si poutala boty do lyží, přestože jí nešlo do hlavy, že ani koutkem oka nezahlédla blesk. To muselo jen hřmít.

Vítr pohrozil dalším silným poryvem a červený šátek na větvi olše se zatřepotal. Alžběta chňapla po hadříku tak prudce, že tenkou olšovou větvíčku zlomila. Zmuhlala šátek do koule a tou mrštila do hromady sněhu. Naskočila do stopy, začala šlapat tak rychle, jak jen dovedla, a upalovala zpátky k Winterhousu. Po celou dobu se marně snažila zahnat myšlenku, která se jí neodbytně vtírala do hlavy: *Co když Gracella pořád ještě není mrtvá? Co když se vrátila?*

Pod zemí znovu slabě zadunělo.

KAPITOLA 2

BÍLÉ SVAHY, NARUDLÝ SNÍH A ZLOVĚSTNÝ LOMOZ

Jediné, nač Alžběta myslela, když uháněla od dolu a červeného šátku, bylo, že musí o svém nálezu ihned povědět Norbridgeovi. Měla strach – nejen z toho, co viděla, ale i z toho, jaké to v ní vyvolávalo pocity. Bydlela ve Winterhousu od vánočních prázdnin. Prožívala příjemné dny v nové škole, večery plné čtení a popíjení horké čokolády a zajímavých návštěv, osamělé hodiny v obrovské hotelové knihovně a víkendy, které trávila venku lyžováním nebo bruslením nebo jen procházkami kolem zamrzlého jezera Luna – a přesto stále nemohla přestat myslet na cosi svůdného a lákavého, co pro ni zastupovala Gracella, co však zároveň nedokázala definovat. Jen to pomyslení pro ni bylo znepokojivé.

Nad tímhle vším právě uvažovala, když ji po patnácti minutách usilovného běhu na lyžích v houstnoucím sněžení znovu přepadl *ten pocit* a ona zastavila. Ke stezce se v tom místě připojovala odbočka, a i když Alžběta

věděla, která z cest vede zpátky k Winterhousu, byla si náhle zcela jistá, že se k ní po druhé trase právě teď někdo přibližuje. Několikrát tudy jela i sama, a tak věděla, že kdyby se po odbočce vydala, dovedla by ji na jih k pět mil vzdálenému městečku Havenworth, kam chodila do školy. Chvilku naslouchala a čekala, jestli uvidí někoho přicházet, a opravdu – po chvíli ze zatáčky vzdálené sotva sto metrů vyjela na lyžích postava ve stříbrné bundě a červené čepici a začala se k Alžbětě rychle přibližovat.

„Alžběto,“ zavolal na ni lyžař přesně ve chvíli, kdy ho poznala. „Ahoj!“

„Hyrum!“ pozdravila a všechen strach a nervozita z předchozí půlhodiny z ní rázem vyprchaly. Lyžař byl totiž Hyrum Crowley, učitelský praktikant, který nastoupil před deseti týdny, stejně jako Alžběta, na Havenworthskou akademii. Vyučoval sice angličtinu pouze v úterý a ve čtvrtek (koneckonců sám se teprve učil, jak má vyučovat druhé), ale Alžběta měla za to, že je na nejlepší cestě stát se naprosto mimořádným učitelem. A tento její úsudek ještě podporoval fakt, že mu bylo jednadvacet let, navštěvoval slovnou Univerzitu Bruma, ležící třicet mil od Winterhousu, nosil černé vlasy vždy pečlivě upravené a působil, že přečetl skoro stejně mnoho knih jako Alžběta (včetně jedné z jejích nejoblíbenějších z poslední doby, *Tajemství Slavičího lesa*). Navíc byl velice milý – tak akorát dost starý, aby se řadil mezi dospělé, ale ještě ne tak starý, aby stihl zapomenout

na to, jaké to je, když jste mladší, třeba když je vám dvanáct a tři čtvrtě jako právě Alžbětě.

„Páni,“ vydechl Hyrum, když dojel na lyžích až k ní, „zdá se, že všichni senza lidi si dneska vyrazili na lyže.“

Alžběta se tomu zasmála. „Jedete z města?“ zeptala se Hyruma, který mezitím zastavil proti ní. Těžce oddechoval. Z nebe zatím začalo hustě chumelit a vítr nepřestával dotírat. Alžběta už na Hyruma na běžkařských trasách kolem Winterhousu narazila nejméně šestkrát a věděla, jak moc má lyžování rád.

„Přesně tak,“ odpověděl jí se spokojeně rozzářenýma očima. „A moc rád tě vidím.“ Rozhlédl se po stezce, odkud přijela. „Vracíš se domů?“ Alžběta přikývla, ale než stihla něco říct, Hyrum dodal: „Vsadím se, že upaluješ dělat víkendové domácí úkoly pana Karminského z biologie.“

Alžběta se znovu zasmála. „Trefa do černého.“ Posunula si rukavicí brýle na nose.

„A já zase jedu do Winterhousu hledat našeho pana ředitele,“ vysvětlil Hyrum. Alžběta si vzpomínala, že se Norbridge zmiňoval, že pan Egil P. Fowles, ředitel Havenworthské akademie, se k nim dnes připojí na večeři. Pan Fowles, velmi laskavý, byť přepečlivý a náročný člověk, který působil, že se orientuje v životě jen díky neustálým pohledům na hodinky, byl dalším důvodem, proč si Alžběta svou novou školu rychle zamilovala. Na rozdíl od školy v Drere, malém městečku, kde od čtyř let až do posledních Vánoc bydlela s touto Purdy a strýcem Burlapem, pedagogové i ostatní

pracovníci Havenworthské akademie měli zcela zjevně a upřímně rádi nejen předměty, které vyučovali, ale také své studenty. A právě tomu Alžběta připisovala nezpochybnitelnou autoritu pana Egila P. Fowlese.

„Budete s námi taky večeřet?“ zeptala se Alžběta a ani se přitom nesnažila zastírat, že doufá, aby odpověděl ano.

„Jedna z věcí, které jsem se tady naučil,“ pravil Hyrum s předstíranou vážností, „je, že když tě pan Norbridge Falls pozve na večeři ve Winterhousu, tak se taková nabídka zkrátka neodmítá.“ Podíval se k nebi: „Ale co kdybychom si dál povídali cestou? Zdá se, že sluníčko už se nám v dohledné době na dlouho neukáže.“

V další půlhodině, kdy lyžařskou stopu na stezce pokrývala vrstva čerstvého sněhu a nebe postupně tmavlo, si Alžběta uvědomovala, jak moc je ráda, že na Hyruma narazila. Běželi vedle sebe a povídali si přitom o Havenworthské akademii, Winterhousu, udržovaných lyžařských stezkách, a hlavně o něčem, co bylo oblíbeným tématem pro oba: o knihách. Alžběta se rozhodla, že o tom, co viděla, než se potkali – o zvláštním opuštěném dole a červeném šátku na stromě – se prozatím zmiňovat nebude. Sotva si na to vzpomněla, přeběhl jí po zádech mráz a na to tiché a opuštěné místo v prohlubni starého dolu se jí ze strachu nechtělo ani pomyslet.

„A četla jsi v poslední době něco dalšího od mého dědečka?“ otázal se Hyrum, poté co se Alžběta zmínila o několika knihách, které v posledních týdnech dočetla.

Další ze zajímavých věcí na Hyrumovi Crowleyovi totiž bylo, že jeho dědeček Damien Crowley nejenže před lety pobýval v blízkosti Winterhousu, ale také byl autorem velmi strašidelných a děsivých mysteriózních románů, které Alžběta prostě zbožňovala. Zatím nepřečetla všechny jeho knihy – jak zjistila, napsal jich celkem devadesát devět – ale doufala, že dříve nebo později se jí to podaří.

„Právě jsem dočetla knihu *Každá duha je lemovaná černí*,“ odpověděla Alžběta právě ve chvíli, kdy se v dálce za závojem husté chumelenice objevil zlatě zářící Winterhouse se stříbrnými praporky s písmenem W, třepotajícími se na střeše.

„Tu mám rád,“ řekl Hyrum. „Když zjistíš, že leprikón je ve skutečnosti vampýr? Páni. Vůbec nechápu, jak děda na něco takového přišel.“

„Jako další se chystám číst *Temno na konci tunelu*.“

„V tom případě ti budu držet palce, abys vůbec usnula.“

„Myslím, že zatím se mi nejvíc líbila *Komnata beznaděje Colina Hrozmoora*,“ řekla Alžběta.

„Ta je snad ze všech nejhrůzostrašnější,“ odvětil Hyrum. „Já mám rád *Malcolma Děsforda a záhadu nenasytného žaláře*.“

Alžbětě už déle než rok vrtala hlavou jedna věc: Tajemný objev, který učinila, když se jednou ve Winterhousu tajně vkradla do Gracellina starého pokoje. Pokoj, do nějž měla přísně zakázaný vstup, byl na první pohled úplně obyčejný a všední a také, až

na několik kousků nábytku, prázdný. Ale v zásuvce psacího stolu objevila Alžběta knihu Damiena Crowleyho *Tajná nauka Anny Lux*, kterou si jen letmo prohlédla, rychle ji vrátila zpátky na místo a nikdy se o tom nikomu ani nezmínila. A od té doby měla Alžběta tu a tam nutkání zajít do Gracellina pokoje znovu a prohlédnout si knížku ještě jednou, zvláště když zjistila, že ani Leoně Springerové, postarší knihovnici hotelu Winterhouse a Alžbětině dobré přítelkyni, se jiné vydání této knihy zkrátka nepodařilo nikde sehnat, ačkoliv měla spoustu přátel a kolegů v dalších knihovnách. Jenže Alžběta věděla, že by se do Gracellina pokoje vracet neměla – zvědavost ji přemohla pouze jednou a Norbridgeovi se k tomu, co udělala, nikdy nepřiznala –, a tak se zařekla, že už to zkrátka víckrát neudělá.

Nyní si Alžběta řekla, že se na knihu o Anně Lux zeptá Hyruma. Než to ale stihla udělat, vyběhli z posledního hloučku stromů, ocitli se na rozlehlé ploše před Winterhousem a Hyrum se ozval sám: „Víš, profesor Fowles mi prozradil, že možná jednou budeš Winterhouse řídit ty, protože jsi v rodu Fallsových Norbridgeovou nástupkyní. Je to pravda?“

Ta otázka Alžbětu trochu polekala – ne že by o tom ještě nikdy neslyšela, ale zatím neměla čas se zamyslet nad tím, jaký z toho má vlastně mít pocit. Winterhouse milovala z celého srdce a říkala si, že když tu teď může bydlet, je asi tím nejšťastnějším člověkem na světě, ale pomyšlení, že bude muset všechno převzít po Norbridgeovi, že bude zodpovídat za hotel

a za všechny lidi v něm – to bylo víc, než si dokázala představit. Teď jí bylo dvanáct let a měla co dělat, aby stíhala odevzdávat domácí úkoly včas, přestože zatím jen několikrát týdně vypomáhala v knihovně.

„Já nevím,“ přiznala proto. „Asi...“ Najednou se cítila podobně jako tolikrát ještě v Drere, když ji teta Purdy vyslychala kvůli pohřešované ponožce nebo něčemu jinému, s čím ona, Alžběta, neměla vůbec nic společného: Hyrumova otázka v ní vzbudila úzkost a nejistotu. Svištění klouzajících lyží jí najednou připadalo hlasitější a ona přemýšlela, co má vlastně říct dál.

„A jsme tady!“ zvolal Hyrum a Alžbětě se ulevilo, že to trapné ticho něčím vyplnil. Opravdu už byli na místě a zdolávali poslední rovinku k majestátnímu hotelu. Skrz vířící sněh spatřila Alžběta na kruhové příjezdové cestě před vchodem do vstupní haly zaparkované auto, z něhož zrovna vystupovali lidé.

„Nejsou to ti pánové, co pořád skládají skládanku?“ zeptal se Hyrum.

A opravdu: Alžběta už jasně rozeznávala pány Wellingtona a Rádžputa, dva gentlemany, kteří s přestávkami již téměř dva roky pracovali ve vstupní hale Winterhousu na skládance, co měla třicet pět tisíc dílků. Pomohli vystoupit z auta svým chotím, načež se všichni odebrali do hotelu. Alžběta na ně užuž chtěla zavolat a přivítat se s nimi, ale byla od nich stále příliš daleko a v chumelenici bylo špatně vidět.

„Myslela jsem, že přijedou až příští týden,“ poznamenala.

Hyrum kývl hlavou směrem k hotelu: „Tak je půjdeme pozdravit.“

Alžběta znovu šlápla do lyží. Zatímco se jí hotel kvapem přibližoval, nemohla vyhnat z hlavy otázku, proč jí příjezd pánů Wellingtona a Rádžputa najednou připadá tak podivný. Vtom jí také přišel na mysl obraz karmínově zbarveného sněhu u dolu. Ale to už se s Hyrumem ocitli na kruhové příjezdové cestě k hotelu a ona všechny znepokojivé myšlenky honem zahnala.

SKLÁDANKU OPĚT DOPROVÁZÍ SMŮLA

Vstupní hala hotelu Winterhouse byla tak elegantní a tak ohromná, že v Alžbětě stále znovu vyvolávala pocit posvátného úžasu, přestože tudy procházela už mockrát. Lustry, zdi obkládané leštěným dřevem, vysoký koberec s diamantovým vzorem, obrazy a losí hlavy na stěnách, decentní zvuky smyčcového kvarteta linoucí se z reproduktorů, vůně dřeva hořícího v krbu smíšená se slad'oučkým aroma světoznámých cukrovinek hotelu Winterhouse, flurschenů – to všechno Alžbětu nikdy nepřestalo okouzlovat.

„Tady je to prostě nejlepší,“ prohlásil Hyrum, který stejně jako Alžběta nechal lyže odložené u vstupních dveří, otřepal si z nyní prostovlasé hlavy kapičky vody a společně vykročili do haly. Hyrum se s očima navrch hlavy a širokým úsměvem rozhlížel po vysokých stropěch. „Máš takové štěstí, že tu můžeš bydlet.“

Alžběta se mu chystala přitakat, když vtom na ni zavolal Sampson, hotelový poslíček, snad jen o pár měsíců starší než Hyrum. „Světověznámá alpská lyžařka Alžběta Somersová se vrací!“ zahlaholil ze svého místa za recepčním pultem a v zářivém úsměvu odhalil svůj mírný předkus.

„Dobrý den, Sampsoně,“ pozdravila ho Alžběta. Stihla už Sampsona poznat natolik, aby věděla, že je to nejen jeden z nejlepších, ale nepochybně ten nej přátelštější ze všech zdejších hotelových poslíčků.

„A dobrý den, pane Hyrume Crowleyi,“ pokračoval Sampson. „Je pěkné vás zase vidět. A taky jsem rád, že jste stihli přijet, než bouře udeří v plné síle.“

„Dobrý den, Sampsoně,“ pozdravil Hyrum a palcem namířeným přes rameno ukázal za sebe. „Chumelí tam pěkně. Už dorazil pan Fowles?“

Sampson zamžoural do skla vstupních dveří. „Očekávám ho každým okamžikem.“

„Taky se tam hodně ochladilo,“ dodala Alžběta, ale pohledem už se zatoulala do vzdáleného zákoutí vstupní haly, kde na dlouhém stole ležela rozpracovaná obrovitánská skládanka, které vysoký a holohlavý pan Wellington s malým a buclatým panem Rádžputem věnovali za poslední měsíce spousty a spousty hodin úsilí. Oba pánové se svými manželkami bydlívali ve Winterhousu obvykle dva týdny nejméně třikrát nebo čtyřikrát do roka, a pánové trávili většinu času právě snahou o správné umístění dalších dílků skládačky. Naposledy tu byli o Vánocích, kdy

na skládance – na níž se vyjímal nádherný obraz velikého chrámu v Himálajích, kde kdysi strávil nějakou dobu zakladatel Winterhousu Nestor Falls – dosáhli značných pokroků, čímž jejich dychtivost po jejím dokončení ještě vzrostla. Alžběta jim pomáhala, kdykoliv mohla – nejen proto, že skládanky a všemožné rébusy milovala, ale i proto, že měla na nacházení správných dílků mimořádný, až nepochopitelný talent. Oba pánové tak měli vždycky radost, když jim přišla na pomoc.

K Alžbětinu překvapení už oba gentlemani stáli u stolu (jejich manželky mezitím někam zmizely) a prohlíželi si nekonečnou záplavu dílků před sebou, jako by na ní pracovali už celé hodiny, i když Alžběta s Hyrumem vešli do Winterhousu jen pár minut po nich. Připadalo jí zvláštní, že pánové Wellington a Rádžput se ihned pustili do skládanky, místo aby se šli nejdříve aspoň podívat do svých pokojů.

„Nevěděla jsem, že mají dnes přijet,“ řekla Alžběta Sampsonovi a ukázala na stůl se skládankou.

Naklonil se k ní blíž. „Taky nás to překvapilo,“ odpověděl tlumeným hlasem. „Pan Wellington byl celý bez sebe. Pořád říkal panu Rádžputovi, ať si pospíší, aby mohli začít pracovat na skládance, a pak šli rovnou ke stolu, jako by se prostě nemohli dočkat.“

Hyrum se obrátil na Alžbětu s pohledem, který jako by říkal, *to je vážně divné*. Potom ale pokrčil rameny a kývnutím hlavou ke dvěma pánům Alžbětu vyzval, aby šla s ním. „Tak je pozdravíme, ne?“

Došli ke stolu se skládankou, ale pánové Wellington a Rádžput si vůbec nevšimli, že se k nim někdo blíží. Jen stáli a upírali zraky na dílky rozložené před sebou.

„Dobrý den, pane Wellingtone,“ pozdravila Alžběta.
„Dobrý den, pane Rádžpute.“

Oba pánové trhli hlavami a otočili se na Alžbětu. Působili nejen polekaně, ale i trochu nechápavě, jako když potkáte člověka na nějakém nezvyklém místě a on ví, že vás už někde viděl, ale momentálně si nemůže vzpomenout, odkud se vlastně znáte.

Po chvíli tohoto váhání se po tváři pana Wellingtona rozlil jeho charakteristický přátelský výraz. „Ach ano!“ pronesl žoviálně. „Naše milá Alžběta! Tak rád vás zase vidím.“ Došel k ní a vzal její ruku do své, a potom se obrátil na Hyruma. „A náš mladý pan učitel. Rád se s vámi opět setkávám, pane.“ Ohlédl se na pana Rádžputa, který se k nim trochu neochotně šoural. „Pane Rádžpute, žádné lelkování, prosím. Jen pojd'te pozdravit naše přátele.“

Menší pán se doloudal ke skupince s tváří staženou do obvyklého pochmurného šklebu, jako by právě prodělal nepopsatelné zklamání a potřeboval, aby o tom všichni věděli. Natáhl k Alžbětě ruku. „Jako vždy jsme nadšení, že se k nám přidala naše zázračná společnost,“ pravil. Nato jeho oči pod těžkými víčky doputovaly k Hyrumovi. „Přestože hádám, že jste si toto odpoledne již rezervovala pro radosti mládí, a nenaleznete si proto čas, abyste tu s námi zůstala a připojila se k nám

v našem namáhavém – nesmírně namáhavém – lopotném úsilí o dokončení –“

„Pane Rádžpute!“ okřikl ho pan Wellington a posunkem naznačil svému příteli, aby potřásl Hyrumovi rukou. „Vašeho sýčkování už bylo dost.“ Usmál se na Alžbětu: „Jsme rozradostněni, že jsme opět tady, a nemůžeme se dočkat, až se znovu pustíme do práce.“

„To vidím,“ odvětila Alžběta a podívala se na skládanku. Odhadovala, že od dokončení ji dělí jedna, nanejvýš dvě návštěvy. Ráda na ní pracovala, když byli pánové ubytovaní v hotelu, ale v jejich nepřítomnosti si nedovolila dát na místo ani jediný dílek z úcty ke skutečnosti, že skládanka byla zkrátka jejich projektem. Když tu pánové nebyli, na stole dokonce stála tabulka s upozorněním – *Pánové Rádžput a Wellington, kteří na této skládance usilovně pracují již několik měsíců, momentálně nejsou v hotelu Winterhouse. Prosíme, abyste do skládanky nikterak nezasahovali. Děkujeme vám. R a W* – která zatím všechny potenciální pomocníky úspěšně odrazovala. Alžbětě připadalo až podivné, že žádosti na malé cedulce vyhověl každyčkový hotelový host do posledního; viděla spoustu lidí, jak se tomu dílu obdivují, ale nikdy nezahlédla nikoho, že by se snažil do skládanky sám zasáhnout.

„Dneska jste se, pánové, vrhli rovnou do práce, že?“ podotkl Hyrum.

Pan Wellington se celý rozzářený obrátil na pana Rádžputa. „Předsevzali jsme si, že skládanku dokončíme do Velikonoc,“ oznámil. „Původně jsme měli

příjezd naplánovaný až na příští středu, ale potom jsme se po důkladném zvážení rozhodli, že časový plán trochu upravíme, abychom práci urychlili.“ Předklonil se a veselým, sebejistým tónem doplnil: „Když začneme každý den ještě před snídaní a budeme pokračovat pozdě do večera, jsem si jist, že dokončíme dílo v příštích dvou týdnech! Takže není času nazbyt, nemám pravdu, pane Rádžpute?“

Jeho společník jen unaveně pokrčil rameny a obrátil se zpátky ke skládance. „To nejsem já, kdo tu marní čas planými rozhovory,“ odtušil zádumčivě.

Alžběta, která už také zamyšleně hleděla na skládan-ku a uvažovala – a nebylo to poprvé – jak je zvláštní, že ta obrovská krabice s tisíci a tisíci dřevěných dílků vůbec existuje, v sobě ucítila záchvěv známého pocitu.

„No ne!“ řekla vesele a ukázala na dílek hned vedle ruky pana Rádžputa. „Myslím, že vím, kam patří.“

Pan Wellington pohlédl na Hyruma a zazářil jako člověk, který právě našel na koberci bankovku. „Je vskutku pozoruhodná,“ pravil. „Všichni víme, co se stane teď.“

„To se té mladé dámě musí přiznat,“ příkyvoval pan Rádžput. „Má na skládání mimořádné nadání.“

Dílek, který Alžbětu zaujal, byl čistě modrý, jeden z tisíců dílků, jež na obrázku tvořily nebe. Così z úhlů jeho tvaru, nebo snad to, jak ležel na stole, vyvolalo v Alžbětě stav podobný *tomu pocitu*, a tak dílek zvedla, došla ke skupince dílků u horního okraje obrazu a pečlivě ho zasadila na správné místo.

„A je tam!“ prohlásila vítězoslavně. Neměla ponětí, jak tohle dělala. Věděla jen, že když pánům pomáhala, často prostě získala pocit, jakousi instinktivní jistotu, že údělem určitého dílku je zapadnout na jedno konkrétní místo. Ovšem tentokrát, kdy se na ni upíraly zraky všech tří pánů, si uvědomila, že ji zasazení dílku na správné místo naplňuje jakýmsi nezvyklým pocitem uspokojení, potěšením o špetku silnějším, než jaké si pamatovala z předchozích spoluprací.

„Páni!“ ocenil Hyrum. „Tomu říkám talent!“

„Je to dar,“ opravil ho pan Wellington. „Má prostě dar.“

„A taky má za hodinu schůzku s panem Fallsem,“ doplnil náhle někdo další.

Alžběta se ohlédla a spatřila Jacksona – hlavního hotelového sluhu Winterhousu a Norbridgeovu pravou ruku. Vypadal stejně elegantně a upraveně jako vřdycy – červená hotelová uniforma, malý kulatý klobouček na hlavě a mosazné knoflíky a jmenovka vyleštěné, že jen zářily. Jackson byl nejzkušenější a nejzdatnější z hotelových zaměstnanců, a měl také plnou důvěru jak Norbridge, tak i Alžběty.

„Dobrý den, Jacksone,“ pozdravila Alžběta, než se s ním přivítal i Hyrum a oba pánové od stolu mu potřásli rukou.

„Tak už jste tady, pane Wellingtone,“ uvítal je formálně Jackson, „a pane Rádžpute.“ Rozhlédl se: „Máte s sebou i své dámy?“

Pan Wellington pokynul ke schodišti: „Odešly se ubytovat do pokojů.“

Jackson se vlídně usmál: „Máme velikou radost, že jste nás opět přijeli navštívit.“ Otočil se na Hyruma: „A vás tu také velice vítám, mladý pane. Velmi rád vás vidím. Váš ředitel, pan Fowles, dorazí každou chvíli. K večeři jsme upekli pstruhy se sladkými brambory a v osm hodin bude v Síni krásy houslový koncert. Slečna Sunny Chenová zahraje Vinteuilovu sonátu. Jsem si jist, že budete nadšeni.“ Kývl na Alžbětu: „A jak slečna Somersová už ví, zítra odpoledne budeme v kině promítat *Plovoucí město Isfaheen* a poté bude následovat večerní přednáška pana Isaaca Igbinediona, slavného odborníka na břichomluvectví. Nic z toho byste si neměli nechat ujít.“

„Tady je to vždycky úžasné, Jacksone,“ naznal Hyrum. Ukázal na chodbu: „Ale teď, kdyby vám to nevadilo, bych se rád na chvíli podíval do knihovny. Na příští týden potřebuji k výuce pár nových knih.“

„Ale jistě,“ odpověděl Jackson. „Večeře bude v půl sedmé.“

Hyrum ostatním s úsměvem zasalutoval a zamířil do chodby. „Uvidíme se tam.“

Trojice pánů a Alžběta se dívali, jak Hyrum odchází, a najednou mezi nimi zavládlo tíživé ticho. Alžběta měla zřetelný pocit, že pánové Wellington a Rádžput netouží po ničem jiném než se vrátit k práci na skládance.

Jackson si odkašlal. „Pánové,“ pravil lichotivým hlasem, „vzhledem k tomu, že jste již objevili jeden dílek – tuším, že s pomocí tady slečny Somersové – možná byste se chtěli na chvíli připojit ke svým dámám a trochu si před večerí odpočinout. Skládanka tu na vás jistě počká.“

Pan Rádžput pokrčil na pana Wellingtona rameny. „Snad bychom měli toho pána poslechnout. Naše mladá pomocnice tu s námi nemůže zůstat, a tak je jasné, že naše vyhlídky na úspěch jsou tohoto nevlídného odpoledne pravděpodobně velmi chabé. Oba jsme vyšli ze cviku.“ Otřel si dlaní čelo: „A padla na mě nějaká únava.“

Pan Wellington se kradmo rozhlédl po dílcích na stole, pohladil se po bradě a potom se usmál na Jacksona. Zhluboka se nadechl.

„Máte naprostou pravdu, Jacksone,“ prohlásil. „Myslím, že krátké přerušení nám vůbec neuškodí. Vzhůru do našich pokojů!“ zavelel panu Rádžputovi a oba pánové vykročili ke dveřím výtahu. „Řádně se připravíme na svůj další pobyt v hotelu Winterhouse.“ Stiskl tlačítko výtahu a obrátil se na Jacksona a Alžbětu. „Tak tedy večer.“

Dveře se otevřely a pan Rádžput dvojici apaticky zamával. „Uvidíme se u večere, tedy za předpokladu, že se nám do té doby nepřihodí nic neblahého.“

„Pane!“ okřikl ho ještě pan Wellington, než oba nastoupili do výtahu. „Samozřejmě že se s nimi uvidíme. A potom se bez otálení vrátíme ke své práci na...“

Dveře se zavřely. Alžběta se na ně dívala, jako by čekala, že si to pánové ještě rozmyslí a vrátí se. Koukla se na Jacksona, který také mlčky hleděl na dveře.

„Zdá se, že se nemůžou dočkat, až začnou zase skládat,“ řekla.

„Některé lidi dokáže cestování úplně poplést,“ odtušil Jackson s povytaženým obočím.

Rozhlédl se po vstupní hale. Kdyby bylo sobotní odpoledne o tři měsíce dříve, v závratném čase blížících se Vánoc, cupitalo by tu každým směrem tolik lidí – personál chystající velké slavnosti a koncerty, hosté s bruslemi v rukou nebo přicházející na horkou čokoládu v Zimní síni –, že by v hale bylo rušno jako na nádraží v době dopravní špičky. Ale dnes, v pochmurný den v půli března, čtrnáct dní před Velikonocemi, byl Winterhouse neobvykle prázdný, obsazená byla sotva polovina pokojů a na filmových promítáních i hudebních koncertech panoval nezvyklý klid. Alžběta Vánoce ve Winterhousu milovala, ale nyní si uvědomovala, že teď, když v hotelu bydlí, vychutnává si právě tak i tato klidnější období.

„Říkal jste, že se mnou chce mluvit Norbridge?“

„V pozorovatelně přesně ve čtyři hodiny.“

Pozorovatelná ležela ve třináctém patře – nejvyšším poschodí hotelu – a Norbridge tam měl v prosklené galerii výkonný teleskop, kterým se dal přes den sledovat veškerý svět okolo Winterhousu a v noci zase hvězdy a planety. V apartmá byla také jeho pracovna, odkud řídil všechny důležité záležitosti hotelu.

„Myslím,“ prohlásil Jackson, „že s vámi chtěl mluvit o Elaně.“

Alžbětě přeběhl mráz po zádech. *Elana*. Během silvestrovské noci v jednom z temných podzemních tunelů pod Winterhousem postihla Elanu Vesperovou – nebo spíše Elanu Powterovou, jak ji Alžběta znala dnes – příšerná tragédie. Elana byla dívka stejně stará jako Alžběta, kterou její protivní rodiče donutili zúčastnit se spiknutí, jehož cílem bylo vrátit Gracelle veškerou její temnou moc. Alžběta se tehdy pevně rozhodla ponechat si své magické schopnosti navždy pro sebe a s Gracellou se o ně nedělit, čímž ji definitivně porazila. Ve spleťtém podzemí pod Winterhousem však došlo k závěrečnému souboji, při němž Gracella v posledním zoufalém pokusu o své zachování magicky odčerpala z Elanina těla mnoho let života, takže zůstalo slabé a vetché jako tělo devadesátileté stařeny. Její osud byl o to děsivější a otřesnější, že později vyšlo najevo, že Elana byla jen nevinnou loutkou své zkažené rodiny. Poté co všechny hrůzy silvestrovské noci pominuly, Elanini rodiče a bratr zmizeli a nechali ji na všechno samotnou.

Alžbětě se z toho všeho dělalo špatně. Měla za to, že Elana trpí mnohem více, než si zaslouží za těch několik bezvýznamných příspěvů k plánům svých zlých rodičů. Kdyby bylo něco, čím by jí mohla pomoci, Alžběta by to ráda udělala – a věděla, že totéž cítí i Norbridge. Elana se nyní nacházela v pokoji ve čtvrtém patře ve stavu smutku a zmatenosti tak silné, že nikdo nevěděl, jestli

vůbec plně chápe, kde je a co se jí přihodilo. Čas od času Alžbětu napadlo, že Elanina mysl je už snad zastřena navěky; bylo možné, že už neměla žádnou naději.

„Stalo se jí něco?“ zeptala se Alžběta.

„Myslím, že s vámi a Norbridgem chtěla mluvit,“ odpověděl Jackson. „Podle toho, co vím, se jí začalo dařit lépe. Doufejme, že je z nejhoršího venku.“

Ta zpráva Alžbětu překvapila – a velmi potěšila. „To moc ráda slyším.“ Koukla na hodiny za recepčním pultem. „Přesně ve čtyři budu u Norbridge.“

„Výborně,“ přikývl Jackson, obrátil se k pultu, kde se Sampson věnoval nějakým papírům, a vykročil si to k němu. „Nehrbte se, pane!“ zvolal. „Špatné pro záda, špatné pro páteř. Narovnat, narovnat!“

Alžběta už se chystala zamířit ke schodům, když se její pohled ještě naposledy stočil ke skládance. Uvědomila si, že cítí nevysvětlitelné nutkání pokračovat ve skládání. Podívala se na znaky – nápis v neznámém jazyce – nad vchodem chrámu na obrázku. Pan Wellington jí jednou vysvětlil, že to znamená „Víra“, a kdykoliv se nad tím Alžběta zamyslela, uklidnilo ji to. Prstem se zlehka dotkla slova, přešla po něm, jako by chtěla uhladit záhyb na papíru, a pak si prst položila na svetr v místech, kde jí visel na krku přívěsek s týmž slovem napsaným anglicky.

Projelo jí zamrazení, něco jako *ten pocit*, ale podivně chladné a ostré. Než si uvědomila, co dělá, zvedla jeden dílek skládanky – bezvýrazný kousek čisté modré barvy – a zamyšleně si ho prohlížela. Ohlédla se přes

rameno, aby zjistila, jestli se Jackson nebo Sampson nebo někdo jiný nedívá, a když si byla jistá, že ne, zastrčila si dílek do kapsy, zhluboka se nadechla a vykročila z haly ke schodišti.

Právě ukradla jeden z třiceti pěti tisíc dílků skládan-
ky pánů Wellingtona a Rádžputa.